

S láskou, NINA

Au-pair
píše domů

Nina Stibbeová

S láskou, Nina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Nina Stibbeová

S láskou, Nina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

S láskou, NINA

Au-pair
píše domů

Nina Stibbeová

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London
Text copyright Love, Nina © Nina Stibbe, 2014
The author has asserted her moral rights
All rights reserved
Translation © Olga Neumanová, 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-134-0
ISBN e-knihy 978-80-7597-173-9 (1. zveřejnění, 2018)

55 Gloucester Crescent
Londýn, NW1

Září 1982

Drahá Viki,

je to tu skvělé. Dům, ulice, celý Londýn. Jsou odsud slyšet zvířata v zoo, když se ráno probouzejí.

Mary-Kay je zvláštní. Nic se jí zásadně nedotýká, nesnáší jen, když má v ledničce moc mléka (pijí tady nízkotučné).

Ona, Sam i Will jsou ostříhaní všichni stejně – podle hrnce. Až na tenhle detail je docela šik. Mluví dost sprostě (samé k... a p..., když na to přijde) a připomíná mi Elspeth, až na to, že není alkoholička.

Hrozně ráda poslouchá historky o tobě, to ostatně Sam a Will také. Pamatují si všechno, co jim povím, a často se na Tebe jmenovitě vyptávají.

Včera se mě MK zeptala: „na housle hraje Victoria?“ a já vyprskla čaj, jak jsem se rozesmála. Upřímně, Viki, všichni se tu pořád smějí. Cítím se tu šťastná.

Chodí sem hodně návštěv a některé z nich jsou opravdu zvláštní. Tuhle se jedna ženská posmívala mému culíku (je hodně krátký a trčí přímo dozadu), viděla jsem její odraz v prosklených dveřích, jak si na mě ukazuje.

Později jsem Mary-Kay řekla: „Všimla jsem si, jak ta ženská ukazovala na můj culík a pošklebovala se.“

MK mi odpověděla: „Je to jenom kráva a ty jsi stejná, jestli ti na tomhle záleží.“

A taková ona je.

S láskou, Nina

PS: Kdo je George Melly? Bydlím v jeho pokoji.

Úvod

V roce 1982 mi bylo dvacet. Opustila jsem své rodiště v leicesterském hrabství a začala jsem pracovat jako chůva v Londýně. Nikdy dřív jsem to nedělala, ale byla jsem si jistá, že se mi ta práce bude líbit.

A v čísle 55 na Gloucester Crescent se mi opravdu žilo hezky. Rodina sestávala z Mary-Kay Wilmersové a z jejích synů. Samovi bylo deset a půl a měl určité potíže a Willovi bylo devět. Krom toho tu žil kocour Lucas, ten trávil většinu času venku, a pak také Alan Bennett – ten bydlel naproti přes ulici, ale často se u nás objevoval okolo večere, leckdy společně s dalšími sousedy, návštěvami a náhodnými kolemjdoucími.

Až na to, že mi scházela moje sestra Victoria, jsem si tu brzy zvykla.

Viki zůstala v leicesterském hrabství kousek od místa, kde jsme vyrostly. Pracovala i bydlela v domově důchodců. Scházelo mi, jak jsme si dříve každý večer povídaly, byť o sebevětších hloupostech. Líbilo se mi probírat s ní, kdo je kdo, co kdo řekl a co to asi znamená. Ne že bych zrovna často vyhledávala její názor vlastně na

cokoli, nebo že by jí zajímal ten můj, zvykly jsme si ale na každodenní večerní poradu.

Kdyby v místě, kde bydlela, byl dostupný telefon, tyto dopisy by nikdy nevznikly. Prostě bych jí telefonovala. Telefon ale nikde poblíž nebyl, tak jsem jí psala, ona mi psala zpátky a na tom psaní a dostávání dopisů bylo leccos hezkého, a tak jsme v něm pokračovaly.

Došlo mi, že kdyby měla Viki Londýn v takové oblibě jako já, nezacházela bych ve svých dopisech do takových detailů. Všechno by totiž během krátkých návštěv poznala na vlastní kůži. Londýn jí ale vadil a za celou tu dobu, co jsem tam bydlela, mě navštívila jen jednou nebo dvakrát. Při každé návštěvě se navíc ošivala, bylo vidět, že se jí hrozně chce domů, a ničeho důležitého si nevšimla.

Tyhle dopisy jsem Victorii posílala během prvních let v Londýně poté, co jsem se sem přestěhovala. Začínaly tím, jak jsem se zabydlela na Gloucester Crescent. Na dopisech často chybí datum, nebo je jen neúplné. Snažila jsem se je uspořádat chronologicky, nebylo to ale snadné a omlouvám se, pokud se některé události staly o něco dříve nebo později. Současně se také omlouvám za to, že jsem spoustu věcí pochopila trochu špatně. Například Alan Bennett nikdy nehrál v Coronation Street a Jonathan Miller, alespoň pokud vím, nikdy nezpíval v opeře.

Co se týče pravopisu, gramatiky a tak dále, ponechala jsem je v původním znění, až na některé skutečně drobné úpravy.

Musím poděkovat Mary-Kay Wilmersové za to, že navzdory jistým výhradám souhlasila s tím, aby tato kniha vyšla tiskem. Některá jména jsem samozřejmě musela změnit, většinu jsem ale ponechala v původním znění, a tak doufám, že ty, co se tu objevují, tím pobavím a potěším.

Nina Stibbeová, 2013

Kdo je kdo

(Některé postavy a jejich povolání v danou chvíli.

Některá jména byla změněna.)

VICTORIA STIBBEOVÁ – má sestra

MARY-KAY WILMERSOVÁ (MK) – matka Sama a Willa (S & W), výkonná
šéfredaktorka *London Review of Books*

SAM FREARS – syn Mary-Kay

WILL FREARS – syn Mary-Kay

ELSPETH: ELSPETH ALLISONOVÁ – moje matka

GEORGE MELLY – jazzový zpěvák, kritik, spisovatel

AB: ALAN BENNETT – dramatik, scenárista, herec

JONATHAN MILLER – režisér divadla a opery, herec

TREVOR BROOKING – fotbalista (West Ham United)

JEZ: JEREMY STIBBE – můj bratr

DR. DILLON – lékař v nemocnici na Great Ormond Street

WILLIE GARSON – žokej, televizní moderátor

CLAIRE TOMALINOVÁ – autorka životopisů a novinářka, literární redaktorka
The New Statesman a *The Sunday Times*

TOM TOMALIN – syn Claire Tomalinové, kamarád Sama

NUNNEY: MARK NUNNEY – dobrovolník u Tomalinových

MICHAEL FRAVN – přítel Claire Tomalinové, dramatik a romanopisec
JOHN LAHR – americký divadelní kritik a dramatik
ANTHEA LAHROVÁ – spisovatelka
PTPPA – chůva rodiny na Primrose Hillu
AMANDA – chůva rodiny na Gloucester Crescent
RAS WHITTAKER – Samův spolužák
STEPHEN FREARS – otec Sama a Willa, filmový režisér
BETSY REITSOVÁ (ROZENÁ BLATROVÁ) – herečka
KAREL REITZ – filmař
SUSANNAH GLAPPOVÁ – kamarádka MK, pracovala v *London Review of Books*
GESTA WILMERSOVÁ (BABÍ WILMERSOVÁ) – matka MK
PAN MAGKIE: TAN MAGKIE – oční lékař
RUSSELL HARTY – TV moderátor
MICHAEL NEVE – bývalý partner MK, akademik
MARY HOPEOVÁ – kamarádka MK
POLLY HOPEOVÁ – dcera Mary Hopeové
BABÍ: SHELBA BARLOWOVÁ – moje babička
EVANSOVI – rodina v Gloucester Crescentu
DELIA SMITHOVÁ – televizní šéfkuchařka a moderátorka
DEBORAH MOGGACHOVÁ – spisovatelka a scenáristka
MAXWELL – můj bývalý poník
HARRIET GARLANDOVÁ – kamarádka MK
RIK MAYALL – herec
ADRIAN EDMONDSON – herec
JOHN WILLIAMS – vyučující na Thames Polytechnic
ANNIE ROTHENSTEINOVÁ – druhá žena Stephena Frearse, umělkyně
PAN JOHNSON – bývalý šéf
STELLA HEATHOVÁ – studentka na Thames Polytechnic

PETER WIDDOWSON – vyučující na Thames Polytechnic

BRIAN HOOPER – bývalý britský olympijský atlet, skok o tyči

VICKI JOYCEOVÁ – vyučující na Thames Polytechnic

PETER M – vyučující na Thames Polytechnic

PETER H (PH): PETER HUMM – můj vedoucí a vyučující na Thames
Polytechnic

PB: PETER BROOKER – vyučující na Thames Polytechnic

LES DAWSON – komik

MOLLY O – Victoriin kůň

NICK NICHOLS – hostující profesor (ze San Diego State University)

TOM STIBBE – můj bratr

GORDON BANKS – fotbalový brankář (dříve hrál za Leicester City)

Část první

Jak jsem se přistěhovala
1982-1984

Drahá Viki,

dělat chůvu je skvělé. Není to skutečná práce, spíš ti připadá, že žiješ život někoho jiného. Jsou tu všichni hrozně vtipní. Dnes před snídaní měl Sam za úkol vyklidit myčku a Will měl nakrmit kočku.

SAM: Nesnáším vyklízení myčky.

MK: Nikdo to nemá rád, proto se střídáme.

WILL: Nesnáším kočku.

MK: Všichni ji nesnášíme, proto se střídáme.

SAM: Ta kočka nesnáší tebe, Wille.

WILL: Nežvaň, Same.

SAM: Nemluv sprostě před novou chůvou. Sam hodí příbory na zem a zaječí: „Trevor Brooking.“

WILL: Neříkej před novou chůvou Trevor Brooking.

Sam měl k snídani ovesnou kaši (kterou jsem mu uvařila v kastrolku). Čaj bez cukru, prášky.

Will měl pečená rajčata s česnekem (připravil si je sám, jen jsem mu zapálila gril), čaj a tři kostky cukru.

MK měla tousty (ze světlého, ne z tmavého chleba), Earl Grey, osminku lžičky cukru.

Kocour Lucas měl Go Cat s kuřecí příchutí a vodu.

Bydlíme kousíček od zoo, nikdy tam ale nechodí. Není to daleko ani do Madame Tussauds, ale nechodí ani tam. Nikdy nedělají věci, které byste očekávali. Zřejmě tyhle věci dělávají jenom lidé, co nebydlí v Londýně. Skuteční Londýňané chodí na místa utajená turistům, například do parku Hampstead Heath. Na herní ploše z Monopolů to máme nejbliž na Oxford Street (zelenou) nebo na Euston Road (modrou). Je ale legrační, že je tu blízko vlastně úplně všude. Pěšky se dá dojít víceméně kamkoli. Metrem ti to připadá dál, protože objíždí všechny domy a nepohybuješ se přímo z bodu A do bodu B.

Doufám, že se máš dobře.

S láskou, Nina

PS: Jez bydlí kousek odsud na kolejích a jeho univerzita (UCL) je jen kousíček od kanceláře MK na Gower Street, což není daleko od Oxford Street.

Drahá Viki,

vyrazila jsem se Samem do nemocnice na Great Ormond Street na pravidelnou prohlídku u doktora Dillona. Recepční se Sam představil jako „Willy Carson“.

Prohlásila: „Posaďte se, pane Carstone.“

Zrovna jsem si začínala dělat starosti, že jsme naši schůzku zmeškali, protože se Sam představil smyšleným jménem, když v tom

Dr. Dillon vystrčil hlavu ze dveří a zavolał si dovnitř Willieho Car-sona.

DR. DILLON: Tak co, Same, jak se daří?

SAM: Nemohu si stěžovat. A vám?

DR. DILLON: Mám se dobře, díky.

SAM: To je báječné.

Cestou z ordinace:

SAM: Mimochodem, jméno Willy Carson už mi nevyhovuje.

DR. DILLON: Vida, mně se docela líbí.

SAM: Evidentně nesledujete *Otázky ze Sportu*.

Sam byl nadšený, když zjistil, jak se Dr. Dillon jmenuje křestním jménem (Michael). Nemůže se dočkat, až zase vyrazíme na Great Ormond Street. Chystá se mu říci: „Jak se daří, Miky?“

SAM: Řeknu mu „Jak se daří, Miky?“

MK: To zní jako výborný plán.

SAM: (*hibňá se*)

JÁ: Půjdem tam až za tři měsíce, možná na to zapomeneš.

MK: Nezapomene.

Po návštěvě nemocnice jsme si dali oběd na Boswell Street. Sam si dal neapolské špagety, MK měla těstoviny s máslem a česnekem. MK vadilo, že ubrousky byly úplně tenoučké. Sam omylem snědl půlku svého ubrousku, měl stejnou barvu jako jeho špagety (červenou).

Dnes u večere:

SAM: Líbí se mi lidé s divnými obličejí.

WILL: Jako Picasso?

SAM: Toho jsem nikdy neviděl.

Will si vzpomněl na učitelku ze školy, slečnu X, které jeho kamarádi dali přezdívku „šilhoun“.

WILL: Všichni mí kámoši tvrdí, že šilhá, já si ale jejich očí nikdy nevšiml.

AB: Musíš patřit mezi lidi, co se dívají hlavně na pusy. Dělíme se na lidi, kteří se ostatním dívají do očí, a ty, co se jim dívají na pusy.

WILL: Já se dívám do očí.

AB: To určitě ne, jinak by sis všiml, jaké má ta učitelka očí.

WILL: Já se dívám do očí, jen s výjimkou učitelů. Těm se do očí dívat nesmí.

SAM: Já se dívám do očí.

MK: Já se dívám na boty.

S láskou, Nina

PS: Myslím, že já se dívám spíš na pusy.

Drahá Viki,

Mary-Kay je hubená (ale ne vyhublá). Tím pádem je jí pořád trochu zima, neustále nosí svetry a ponožky. Má hubené nohy, a dokonce i chodidla, takže si musí dávat pozor při výběru bot, aby nepůsobily těžkopádně. Všechno na světě má svoje důsledky.

Většinu času trávíme v kuchyni. Je to velká místnost, po jedné straně stojí dlouhý stůl a na druhé straně je gauč a televize. Mary-Kay s Willem rádi sedávají na opěradle s nohama opřenými o sedák gauče. My se Samem rádi sedáváme tak, jak se to sluší. Díváme se spolu na *Coronation Street*, *Klub mladých*, *Otázky ze sportu*, *Univerzitní výzvu*, na sportovní utkání, na kulečnick i na fotbal.

Stěny jsou pokryté starými talíři (většina z nich je modrobílá) a také obrazy. Na jednom je cyklista, na dalším muž, který drží za ocas rybu, a je tam také rytina strýčka Mary-Kay, který žil v Americe a byl dirigentem. Také tu visí obraz ženy z dávných časů, která má na sobě příšerné boty a má hrozně hranaté zuby. Taky je tu krásný obraz, na kterém je namalovaná černá loď pohupující se na modré hladině.

Stojí tu i ohromná kredenc plná různých drobností, umělého ovoce, maličkých zvířátek, postaviček a drobných kalíšků s dalšími maličkostmi uvnitř.

Většina talířů i hrnečků, ze kterých jíme a pijeme, jsou starožitnosti. Některé jsou otlučené, jiné pěkně zachovalé, některé mě děsí. Mám svůj oblíbený talíř s tmavomodrým lemem. Když ho náhodou dostane Mary-Kay, vždycky řekne: „Jak se ke mně dostal ten příšerný talíř?“

Nože i vidličky jsou obří a některé mají bílé držadlo (ty se nedávají do myčky).

U stolu obyčejně sedíme na stejných místech. Will na 11. hodině, Sam na 12. hodině, MK na 1. hodině. AB sedává na devítce a já na trojce (když vezmeme obdélník jako hodiny).

AB se někdy snaží usadit na Willově místě, protože rád sedává uprostřed.

U snídaně se vždycky posadíme každý, kam chce... až na Sama, ten má svoje místo, a to nemění.

Mary-Kay i Sam mají své oblíbené židle. Sam má rád velkou hranatou se zatočenými mohutnými opěradly, MK si zase oblíbila židli, která má dole trnož, o kterou si může opřít nohy. Musím uznat, že její židle je fajn, ať už s ohledem na opření nohou, tak i na to, že je opravdu pohodlná. Tuhle židli někdo navrhnul pořádně.

Stojí tu dvě vysoké stojací lampy. MK nesnáší, když nejsou obě rozsvícené, a je to to první, co udělá, když sejde dolů, pokud jsem je ovšem už nestihla rozsvítit před ní, o což se snažím. Máme plastový ubrus, pod který Sam schovává jídlo, a velkou plechovou chlebovku, která řinčí, když ji otevřeš.

Podlaha je prkenná a mezi prkny jsou mezery, takže kdyby ti upadla na zem padesátipence, je klidně možné, že už ji nikdy nenajdeš. Někdy mezerami mezi prkny v noci vylézají slimáci. Já to osobně nikdy neviděla, MK ale tvrdí, že je to příšerné, když sejdeš dolů a první, na co narazíš, jsou slimáci. Prý je to u podobných podlah obvyklé.

Okna mají dřevěné okenice. Musí se zavírat, jinak by nám do domu viděli kolemjdoucí. Někdy na to zapomenou a pak nám kolemjdoucí nakukují do bytu. Když se to stane, díváme se na ně zpátky a je to divné.

Myslím, že moje dva propojené pokoje jsou nejhezčí ze všech. Je tu obrovské zrcadlo, jaké mívají v drahých hospodách. Má zdo-

bený rám natřený jasnou oranžovo-červenou barvou. V ložnici mám sice postel, radši ale spím v pokoji se zrcadlem, a proto tam mám ještě jednu matraci. Z okna mám výhled před dům a na ulici a vzhledu je ještě jedno okno do zahrady.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

díky za zprávu, kdo je to George Melly. Zní zajímavě, ale je mi líto, už tu nebydlí, bydlel tu ještě před Mary-Kay. V naší ulici ale bydlí jiní slavní lidé, včetně Jonathana Millera (dříve lékaře a nyní zpěvák opery).

Včera jsem dělala pečínku (trvalo to 4 hodiny na nejnižší teplotu v troubě). AB přišel na večeři.

AB: Je to dobré, ale do hovězí pečínky se opravdu nedávají rajčata z plechovky.

JÁ: Je to pečínka po myslivecku.

AB: Rajčata v plechovce tam nepatří, ať je to, co je to.

Kdo toho asi bude vědět víc o hovězí pečínce, on, týpek, který se ani neobtěžuje uvařit si sám čaj, nebo ilustrovaná kuchařka od Good Housekeeping?

MK mi ukázala, jak připravit restované zelí. Opečeš trochu cibulky a česneku (na ten nesmíš zapomenout, v co největším množství), přidáš najemno nasekané zelí, chvílku restuješ a nakonec

přidáš sójovou omáčku. Je to výborné, ale pokaždé po tom máš žízeň.

Krom toho vařím Samovi ovesnou kaši. Dnes ráno jsem u snídani upustila jeho misku na kaši (bylo na ní podél lemu vytištěno „Samova miska na kaši“). Rozbila se na kousky a Sam z toho byl velmi špatný. Cítila jsem se hrozně. Dostal ji jako dárek. Kdyby to bývala byla Willova miska, bylo by to něco jiného. Nemá rád ani svoji misku, ani ovesnou kaši. Sam si navíc podobné tragédie přímo užívá, což se o Willovi říct nedá.

WILL: Nic si z toho nedělej, Same, můžeš si vzít moji misku.

SAM: Nebud' naivní – je na ní napsáno „Willova zatracená miska na kaši“.

WILL: Toho si nikdo nevšimne.

SAM: Nechci ji. Vráťím se k bramborové kaši.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

byla jsem v šoku, když jsem zjistila, že Sam s Willem neznají Toffos, tak jsem jim jich několik koupila, aby si je mohli dát po škole, a položila jsem je na topení, aby změkly (Sam nemá rád žvýkací věci).

SAM: (*podezíravě*) To jsou karamely? Nemám rád karamely.

JÁ: Ne tak úplně.

SAM: Proč se tedy jmenují Toffos?

WILL: Protože jsou pro šviháky.

WILL: (*žvýká a přemýšlí*) Vlastně jsou to jen svlečené Rolos.

AB zase přišel na večeři. Musí ho nudit psát dokolečka ty svoje divadelní hry a být celý den sám, tak k nám chodí, aby si s Mary-Kay zavtipkoval.

Will nám vyprávěl o svém kamarádovi ze školy, jistém X.

WILL: Má doma bazén. Jmenuje se Kaňka.

SAM: Cože? On se koupe v inkoustu?

WILL: Ne, to se vztahuje ke tvaru bazénu.

Pak nám Will začal vyprávět o tom, jak putuje jídlo lidským trávicím systémem „ze stolu až do záchodu“ a AB poznamenal, že toto téma není vhodné k večeři. Když ale S & W odešli nahoru, AB, který se ještě cpal rýžovým nákypem, začal následovně:

AB: X má filcky.

MK: Kdo?

AB: X.

MK: A jéje.

AB: Šukal totiž uklízečku.

MK: Aha.

Ani jeden z nich nepůsobil dojmem, že by je to nějak rozrušilo nebo překvapilo. AB pokračoval v jídle a MK začala hlučně mlít kávová zrna, jakmile jí to připadalo vhodné.

Je pěkně nefér, že Will nesměl mluvit o procesu „ze stolu až do záchodu“, když se oni dva můžou bavit o filčkách. To je pro AB typické.

Doufám, že U Borovic je všechno v pořádku. Je mi líto, že teď musíš chodit na noční.

S láskou, Nina

PS: Co jsou přesně filcky? (Vím to jen zhruba.)

Drahá Viki,

zaprvé, co se týče tvého šéfa, který se prochází nahatý... Myslím, že to nemá co dělat s tím, že je to Švéd nebo Nor (nejprve jsi psala, že je Švéd, pak zase, že je Nor). Oni tak chodí jen v sauně a tak, jinak bývají poměrně rezervovaní. Slyšela jsem, že když jsou v sauně, připadají jim kalhotky nebo spodky neslušné, zatímco nahotu vůbec neřeší. A dále, ne, Mary-Kay by se doma NIKDY neprocházela nahá, nepoužívá dokonce ani záchod v přízemí.

Snažím se přijít na to, kdo je ten člověk s filčkami. Jsou tu dva kandidáti X. Jeden z nich sem chodí celkem často a pak je tu ještě X, který bydlí kousek dál v ulici. Neumím si představit, že by to byl ten druhý – je hrozně slušný. Asi to bude ten druhý. Ale tím si člověk nikdy nemůže být jistý.

Včera první X dorazil a přinesl něco pro MK, zdál se mi úplně normální (choval se naprosto bezstarostně). Prohlásil, že má strašný hlad, a usmažil si vejce (na olivovém oleji). Copak by někdo s *filčkami* přišel domů k někomu jinému a tam si smažil vajíčka?

Teď si říkám, že to možná nakonec přece jen bude ten hrozně slušný X. Nebo někdo úplně jiný, koho vůbec neznám. To jméno je vlastně docela běžné.

Vypadalo by to špatně, kdybych se MK zeptala, o koho se jedná? Asi nejspíš ano. Určitě by přemýšlela nad tím, proč to chci vědět.

Jsem ráda, že už máš noční skoro za sebou. Umím si to představit. Všichni ti spící staříci v tom strašidelném starém domě, kde tikají hodiny. Vyprávěla jsem o tom S & W. Velmi se jim to líbilo (zejména to tikání starých hodin).

S láskou, Nina

PS: Proč se díváš na horory, když se bojíš? Proč si radši nepřeteš nějakou vtipnou knížku nebo si nezahraješ šachy?

Drahá Viki,

nejoblíbenější barvou Mary-Kay je modrozelená, ne světlá, ale asi jako eukalyptové listí.

Will má rád modrou a červenou kvůli Arsenalu. Sam má rád červenou, ale ne kvůli Arsenalu.

Já mám ráda stejnou modrozelenou jako MK, jen o něco světlejší.

Přesně na takovou barvu jsem si obarvila tenisky. Smíchala jsem dva sáčky barvy v prášku, sáček zelené a sáček modré. Obarvila jsem je v pračce (podle návodu) společně s velkou košilí a pár zašedlými tričky, které patří Samovi. Všechno vyšlo krásně. Pak si MK všimla, že při praní se všechno barví trochu do modrozelená.

MK: Jak to, že je všechno zelené?

JÁ: Myslíte modrozelené?

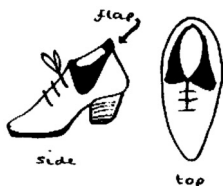
MK: Ano.

JÁ: Pár věcí jsem obarvila.

MK: Můžeš s tím přestat?

AB navrhl, že bychom mohli pračku spustit naprázdno na vyvářku, aby se barva vypláchlá, a to taky udělám. Doufám, že kvůli tomu na tu barvu nezanevře.

Koupila jsem si nové boty (za 10 liber), ale nesnáším je (viz obrázek níže – dám ti je, jestli chceš, je to č. 6). Nelíbí se mi žádné boty, jenom kecky, jenže v těch je mi horko a mají moc ploché podrážky. Boty mi vadí. Hodně chodím bosa, a to je určitě lepší.

Museli jsme jet na Golders Green a koupit nové boty pro Sama.

JÁ: Fajn, tak vyrážíme k Brianovi.

MK: Nevezmeš si nějaké boty?

JÁ: Ne. Nesnáším je.

MK: Tak si kup nějaké hezké.

JÁ: Nikdy na žádné nenarazím.

MK: Porozhlédni se u Briana.

JÁ: U Briana mají jen dětské.

MK: Nejdřív bosa, pak dětské, pak dospělé. Ber to postupně.

Doufám, že je u Tebe všechno v pořádku. Je mi líto to s tím kousnutím... Ještěže neměla žádné zuby, ale stejně je to strašné. Vyprá-

věla jsem to klukům a ti byli zděšení a teď se docela bojí stařenky, co bydlí naproti.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

to o TB je skvělá zpráva. S double denim bych si nedělala starosti, to přejde.

Mary-Kay má taky nového přítele. Jmenuje se D, Sam mu ale dal přezdívku „Vlasáč“ (protože nosí přerostlé vlasy). Uvádí mě do rozpaků, protože je pořád hrozně slušný, ale přitom si ho nemůžeš nevšimat, protože pořád mluví. Je vysoký, pohledný, má černé, lesklé, dlouhé vlasy a padají mu do očí jako koňská hříva. Když si sedá, povytáhne si trochu kalhoty. Zdá se mi ale, že mu kalhoty nikdy nejsou úplně pohodlné, pořád si je nějak popotahuje. Místo toho, aby to MK zdvořile ignorovala, se na něj dívá přímo a ptá se ho „je všechno v pořádku?“ a on si ani nevšimne, co vlastně dělá.

Kazí nám soboty, protože přes jeho ponurého Boba Dylana není slyšet sportovní zpravodajství. Je mi jasné, že MK Vlasáč zas tak nebere. Když poprvé přišel dolů do kuchyně, aby se s námi oficiálně seznámil, zarazil se na schodech a zadíval se z okna ven na zahradu (tam je jen dlažba porostlá mechem a dva malé stromky).

VLASÁČ: Co to je za stromy?

MK: Jsou to prostě *stromy*.

(Což jinými slovy znamená, že ho právě označila za idiota. Mohla si rovnou zaklepat na čelo.)

Včera večer vyrazili na večeři. Vlasáč se motal po kuchyni, zatímco se MK připravovala. Sam, Will i já jsme z toho rande měli docela radost.

MK naopak vůbec radost neměla. Vzala si sice svůj hedvábný overal a upravila se, ale stejně.

Když odcházeli a vyšli na ulici, volali jsme na ně ze dveří.

WILL: Užijte si to!

JÁ: Nashle.

SAM: (*nablas*) Do toho, Vlasáči!

S láskou, Nina

PS: Copak pan T nemůže na horory koukat sám? No nic, nikdy by mě nenapadlo, že staří lidé budou mít horory v oblíbě...

Drahá Viki,

včera jsem s asistentem od Tomalinů vyrazila na večírek. Odehrával se v tmavém domě na Mornington Crescent, všichni se tvářili ponuře a usrkávali pivo z plechovek. Já se motala v kuchyni (v té jediné bylo rozsvíceno). V jednu chvíli si obtloustlý kluk jménem Colin najednou nasypal do pusy krmení pro ptáky, a to celý balíček. Pak to spláchl plechovkou piva Long Life a krknul si. Všichni mu zatleskali a zasmáli se. Pak se vyzvracel do dřezu a zase mu všichni zatleskali.

Vyprávěla jsem tu historku Samovi a Willovi. Myslela jsem, že se tím naučí, že se nemusí ponížovat, aby si získali pozornost ostatních, i kdyby byli tlustí. Velmi se jim to líbilo.

WILL: Až budu velký, udělám to taky, je to skvělé.

SAM: Já taky, ale ne s krmením pro ptáky.

WILL: To musíš s krmením pro ptáky, o to právě jde.

SAM: Udělám to s něčím, co chutná líp, třeba s chipsama.

WILL: S těma už to ale děláš.

Will má strach z atomové války. Všichni mu tvrdí, že žádná atomová válka nebude, ale jakmile se o tom někdo zmíní, už to nedokáže pustit z hlavy. V tom je ti trochu podobný. Mary-Kay navrhuje, že o tom přestaneme mluvit úplně (o atomové válce). Ne že bychom o ní mluvili nějak moc, ale občas se to objeví v *Klubu mladých* a v dalších komediích, které sledujeme. MK také Willovi slepila některé stránky v encyklopedii, aby na to téma náhodou nenarazil (heslo válka, atomová).

Sam Willovi závidí pozornost, které se mu dostává díky obavám z jaderného konfliktu. Tvrdí, že má také obavy, jen neumí přesně říci z čeho, ví jenom, že jsou mnohem horší než ty Willovy.

MK: Jak ti máme pomoci, když nám neřekneš, čeho se bojíš?

SAM: Říkali to ve zprávách.

WILL: Má to něco společného s West Hamem?

SAM: Běž do hajzlu, Wille.

WILL: Jenom ti chci pomoci.

Doufám, že U Borovic je všechno v pořádku. Gratulace stran terasy. Zní to skvěle. Čerstvý vzduch je skvělá věc.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

s Elspeth jsme si to skvěle užily.

Většinou bývá hrozně náročné seznamovat takhle lidi. Náročné to bylo, ale brzy se to uklidnilo. Mary-Kay prohlásila, že Elspeth vypadá jako někdo, s kým je legrace. Elspeth nic v tom smyslu neoznámila (MK si podobné věci nechává pro sebe, dokud ji nepoznáte líp), prohlásila ale, že je MK hezká a že má doma krásné předměty. Elspeth se velmi líbil dům (knihovny, obrazy a vůbec to, že je v Londýně).

JÁ: Máma si myslí, že jste hezká.

MK: Blbost.

JÁ: Říkala to a také říkala, že tu máte hezké předměty.

MK: To je od ní hezké.

JÁ: Takže?

MK: Takže co?

JÁ: Co jste na ni říkala?

MK: Vypadá jako někdo, s kým je legrace.

Na druhou stranu jsem o Elspeth zjistila i něco negativního, o čemž jsem dříve nevěděla. Chrápe, ne moc nahlas, ale pronikavě. A v posteli se převaluje jako labrador, který si nemůže najít pohodlnou polohu.

Ráno poznamenala, že se v noci skvěle vyspala, já jí ale řekla, že chrápala a celou noc se převalovala, a já se tudíž nevyspala vůbec. Ona se zasmála a zeptala se, jestli mi to poradil otčím, abych tohle řekla.

JÁ: Proč by mi to říkal?

E: Protože mi to tvrdí každé ráno.

JÁ: Říká to, protože to je pravda.

To ji asi nenapadlo.

Každopádně jsme si to skvěle užily a E byla hrozně nostalgická, že je zpátky v Londýně, a vzala mě na staré tržiště, kde to dřív bývalo lepší než teď, a také do parku, kam tě chodívala vozit v kočárku. Chystaly jsme se navštívit její dávnou sousedku na Hamilton Terrace, nakonec se ale na poslední chvíli rozhodla, že tam nepůjdeme, protože si najednou na něco vzpomněla.

Místo toho jsme šly do Národní galerie. E se začala hihňat u obrazu, na kterém bylo několik nahých žen na pikniku, hroznové víno a poháry na víno. Bylo to klasické umění. Nesmála se té nahotě, ale tomu, že vypadaly hrozně hloupě, když seděly na pikniku nahé. Jak se mi pokoušela vysvětlit, co jí na tom připadá vtipné, začala jsem se smát také. Nakonec jsme musely odejít, abychom všem ostatním nezkazily zážitek. Vtipné to totiž připadalo jen nám. Lidé nesnášejí, když se ostatní smějí v galerii.

Nezapomeň jí říct, že o té galerii a o chrápání víš ode mě.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

do Leicesteru přijedu 24. prosince.

Sobota: Mary-Kay dotáhla domů dva a půl metru vysoký vánoční strom. Nesla ho s jedním z poskoků z tržiště až z Inverness Street

a dalo nám hroznou práci ho usadit do stojanu. MK říkala, že má příliš dlouhý stonek (i když to byl ve skutečnosti pořádný *kmen*).

MK: Někdo bude muset doběhnout k Millerům a vypůjčit pilku.
(*Všichni jsme ji ignorovali.*)

MK: Kdo tam půjde? Já teď přitáhla domů ten strom.

WILL: Já ne.

SAM: Já tam nejdu.

MK: (*směrem ke mně*) Vypadá to na tebe, chůvo.

Řekla jsem, že tam půjdu, když Sam půjde se mnou. Když jsme došli k Millerům (bydleli jen o pár vchodů vedle nás), trochu jsme se přede dveřmi strkali. Když nám Jonathan Miller otevřel, postrčila jsem Sama před sebe a on vyhrkl: „Chůva si chce půjčit pilku.“

Když jsme přišli domů, MK se ptala, co JM říkal. Řekla jsem, že řekl: „Hlavně ji nezapomeňte vrátit.“ MK upřela oči ke stropu (což v její řeči znamenalo „zasraný idiot“).

Cítila jsem se provinile, protože JM ve skutečnosti neřekl „hlavně ji nezapomeňte vrátit“. Pronesl něco jako „hodně štěstí, mějte se“. Zkrátka něco přátelského a milého a vůbec si nezasloužil ten pohled ke stropu. Řekla jsem, že řekl „nezapomeňte to vrátit“ hlavně proto, abychom ji *nezapomněli* vrátit, protože jsem si ji přišla půjčit já. Víím, jak to chodí, když si něco půjčíte pro někoho druhého.

Každopádně strom stojí, je celý ověšený malými andělíčky a koulemi a korálky a světélky (mluvím o vánočním stromečku). Vypadá úžasně. Je to ten nejhezčí stromek, který jsem kdy naživo viděla.

Nashle čtyřiatvacátého.

S láskou, Nina

PS: To je skvělé, že se učíš, ale nevím, jestli je pan T ten nejlepší učitel. Koneckonců nikdy nespí a je mu devětaosmdesát.

Drahá Viki,

hodně se teď se Samem hádáme. Včera jsem na England's Lane trochu ťukla auto a usoudila jsem, že tím MK nebudu zatěžovat. Samovi jsem řekla: „Nebudu o tom Mary-Kay říkat, tak o tom prosím tě nemluv.“ A on souhlasil.

MK ten den připravila k večeři jehněčí kotletky, Samovi se zdály moc tuhé, ale MK ho nechtěla pustit od stolu. A protože mu to nešlo pod nos, normálně mě naprášil.

SAM: Nina cestou domů od Lahrů nabourala auto.

MK: (*tváří se překvapeně*)

JÁ: Bylo to jen maličké ťuknutí.

SAM: Řekla nám, že ti to nesmíme říct.

JÁ: Jen jsem trochu ťukla nárazník.

WILL: Není pravdomluvnost to nejdůležitější, ať se stane cokoli?

JÁ: K čemu je tedy nárazník? Snad k narážení, ne?

AB: Nárazníky možná *kdysi* byly určené k tomu, aby se do nich naráželo...

MK: Jak je to vážné? Budeme to muset dát opravit?

JÁ: Ne, vůbec nic to není.

AB šel ven, aby se na to podíval, a vrátil se s tím, že se „to dá přežít“.

Na Sama jsem si došlápla o chvíli později. Pod ubrusem byla boule v místě, kam schoval své tuhé kotlety. Obyčejně bych si toho nevšimla, ale teď jsem se ho zeptala: „Co je to za bouli, Same?“

Sam si nesměl dát žádný dezert, měli jsme banánový pudink, protože schoval ty kotlety.

Ráno jsem auto ještě prohlédla, má jen pár černých čar, jako by po něm někdo přejel nehty od řasenky. Zní to hrozně, ale ve skutečnosti to nic není.

Je mi jasné, že budeš dělat narážky na to, že lekce v autoškole bych potřebovala já. Londýn je ale přečpaný zaparkovanými auty a někdy je musíš jemně odtlačit z cesty, když potřebuješ vyjet.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

slíbila jsem, že budu kocoura Lucase krmit každý den a čistit mu misku se zaschlým žrádlem, pokud ho přejmenujeme na Jacka. Jméno Lucas se mi vůbec nelíbí. Připomíná mi totiž paní Lucasovou. Nebudeš si na ni pamatovat, byla to hodná, i když tichá učitelka na druhém stupni Gwendolyn Junior.

Učila nás, jak nakreslit podrobnou mapu Velké Británie, a to pomocí kresby dámy v klobouku, která jela na praseti. Nikdy nezapomenu na ten ošklivý obrázek, který nám nakreslila na tabuli jako vzor. Obličej byl v místě Severního Walesu a musel být docela zamračený, aby měl ten správný tvar, a prase, na kterém jela (Jižní Wales), bylo taky takové. Oba měli otevřenou pusou, jako kdyby

křičeli. Devon byl jedna noha prasete a Cornwall další klusající noha. Jihovýchod Anglie včetně Londýna představovaly zadní nohy a zadek.

Případalo mi, že se Skotskem vůbec nepočítala.

Mimořádně nám všěpovala, že Itálii si máme představovat jako vysokou botu, Ameriku jako želvu a Francii jako domácí sušenku. Což leccos vypovídá o jejích domácích sušenkách. Moje tedy připomínají spíš Polsko.

Každopádně jsem vídávala paní Lucasovou na jejích ranních cestách do školy. Řídila nervózně, přimáčknutá na volantu, obličej nalepený na předním skle. Nikdy nezařadila nic jiného než dvojku. Bývalo mi jí líto, když jsme ji předjížděli, protože moc dlouho čekala na křižovatkách a za ní se štosovala troubící auta.

Tak proto nemám ráda to jméno Lucas. Nesnáším, když je mi někoho líto. Kočka se tedy jmenuje Jack.

Tuhle jsem viděla Joan Thirkettleovou (nosí krátkou ofinu) a taky toho chlapíka z komedie *Rising Damp* (takový ten nóbl černoch). Chodí hrozně pomalu.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

spřátelila jsem se se dvěma chůvami, které bydlí kousek odsud, s Pippou a s Amandou.

Pippa si říká „au-pair“, ne chůva. Moc nechápu proč. Možná, že jí „au-pair“ zní mladistvěji, je trochu starší (je jí asi čtyřicet). Na první pohled je jasné, že Pippa tráví spoustu času vybíráním toho,

co si vzít na sebe, a má nekonečné zásoby různobarevných kalhot (má dokonce jedny proužkované a jedny s vyšíváními kytkami na jedné nohavici).

Amanda je milá a vtipná (a myslí si totéž o mně), zbožňuje Sama a Willa a myslí si o nich, že jsou taky milí a vtipní. Mají ji rádi. Krom toho nosí jenom jedny staré džíny.

Když se staví Amanda bez Pippy, snaží se sedat si dál od okna. Možná je to proto, že Pippa je trochu tyran a nechce, aby se u nás Amanda stavovala bez ní. Jednou se u nás ale stavila sama Pippa (měla s sebou jen mimino jménem Julian). Byla to nečekaná návštěva, najednou nakoukla do okna v kuchyni a zakřičela „haló-óó“. Požádala jsem ji (zdvořile), aby příště nekřičela do okna v kuchyni, ale zazvonila na zvonek jako všichni ostatní. Nemohla se vzpamatovat z toho, že jsem ji takhle odbyla, pak mimino Julian něco potřebovalo a ona musela jít. Měla na sobě ty proužkované kalhoty, což vzadu nikdy úplně nefunguje, vytváří se tím nějaký zrakový klam.

Co se týče přátel, přibyl tu ještě Nunney, nový brigádník u Tomalinových. Je hodně sebevědomý a rád vtipkuje, což je pro Toma dobré, ale budeme si na to muset chvíli zvykat. Nunney má jeden otravný zvyk, totiž že se vám najednou začne smát. Občas mě to vyvede z míry.

Jednou jsem si s ním například začala ze zdvořilosti povídat a zeptala jsem se ho, jestli má nějaké koníčky, a on vybuchl smíchy, jako kdybych řekla něco strašně vtipného. Nejspíš jsem vypadala šokovaně, protože pak řekl: „Promiň, ne, nemám žádné koníčky, ty ano?“ A já samozřejmě odpověděla: „Ne, vlastně ani ne.“ Takže tak nějak to funguje s novým asistentem. Případá mi to poněkud náročné.

Abych byla fér, musím dodat, že mi o sobě řekl jednu vtipnou věc. První večer, když večerel s Claire, Michaelem a Tomem, se podával jako předkrm uzený losos s kousky citronu. Když mu podali talíř, Nunney snědl všechno, co na něm bylo, a prohlásil: „Výtečné.“

Claire řekla: „Ehm, ten losos měl být pro nás pro všechny, no nic.“ A pak se pustili do guláše, který ale Nunney nejedl, protože už byl přejedený.

Každopádně si myslím, že bude pro Toma přínosný, a i kdyby ne, bude tu jen půl roku.

S láskou, Nina

PS: Ještě co se týče přátel, Misty C. z Robert Smyth School je na vysoké v Roehamptonu a Helen od Jeze ze šestého ročníku je na vysoké v západním Londýně.

Drahá Viki,

Mary-Kay neustále padá do pasti (jejími vlastními slovy řečeno) v chodníku kousek od domu. Když tam šlápneš na uvolněnou betonovou dlaždici, vystříkne ti na nohu voda (pokud předtím pršelo) a pokaždé o ni zakopneš. Říkám sice zakopneš, většinou se to ale stává MK. Ptala jsem se jí, proč tu dlaždici neobejde, a ona odpověděla, že si pokaždé myslí, že je to jiná. Já jí na to vždycky řeknu, že ji označím flekem zelené barvy, ale pokaždé na to zapomenu.

Sam měl jít tuhle k Razovi na čaj. Razova máma se ptala, jestli Sam něco nejí. Odpověděla jsem, že má běžné předsudky patřící

k věku (což není úplně pravda, ale nechtělo se mi zacházet do detailů). Čekali byste, že bude vědět, jak je na tom, když se kamarádí od batolecího věku.

JÁ: Razova máma chce vědět, jestli je něco, co nemáš rád.

SAM: Nemám rád boty s tkaničkami.

JÁ: Měla na mysli jídlo.

SAM: Nemám rád para ořechy a pstruha.

JÁ: Sakra, chystala se připravit pstruha a rizoto s míchanými ořechy.

SAM: Do prdele.

Trochu jsem si z Nunneyho vystřelila. Teď mi to připadá zlomyslné, ale v tu chvíli to bylo vtipné. Na skříňce ležel vzkaz od Claire, že má Nunney dát kastrol s večeří ohřát do trouby v tu a tu hodinu a na tolik a tolik stupňů. Já dospod připsala „a vyčesej prosím Mirandu (kočku)“. Později:

NUNNEY: Řekl jsem Claire, že ještě nejsem připravený vyčesávat kočku.

JÁ: Aha, a co říkala?

NUNNEY: Nevadilo jí to.

Hráli jsme společně Buckaroo, co dostal Sam k Vánocům, nikdo z nás ale nemá rád ten moment, kdy se mula začne vzpínat, ovšem až na Nunneyho, který říká, že jestli Sam hru nechce (míněno Buckaroo), vezme si ji s sebou do čísla 57. S Willem jsme Samovi poradili, ať se té hry tak snadno nevzdává.

S láskou, Nina

PS: Jez tvrdí, že to nebyla paní Lucasová, kdo nám kreslil mapu Anglie jako ženy v klobouku jedoucí na praseti. Prý to byla paní Curtisová. Myslím, že má možná pravdu, jsem si ale jistá, že paní Lucasová byla hrozná řidička. Jez mi přitom tvrdí, že paní Lucasová chodila do školy pěšky.

Drahá Viki,

dopis pana Blunta teď Jonathanu Millerovi předat nemůžu – myslím, že u něj teď nejsem úplně v přízni. Částečně to bude proto, že jsem se ho zeptala, jestli je operní zpěvák, a všichni se začali smát (protože operní zpěvák není, a i když na tom není nic špatného, je to směšné, když se vás na to někdo zeptá a vy jím nejste.) Nemůžu se rozhodnout, jestli to uráží operní zpěváky, nebo naopak ty, kteří jimi nejsou.

Navíc si myslím, že na nás J. Miller zanevřel kvůli tomu, že jsme mu o Vánocích ztratili pilku. Nikdy se o tom nezmiňuje, ale jsem si jistá, že na to nezapomněl.

JÁ: (*k MK*) Myslím, že Jonathan Miller mě nesnáší.

MK: Cože?

JÁ: Myslím, že Jonathan mě nesnáší.

MK: S tím bych si nedělala starosti.

JÁ: *S tím bych si nedělala starosti?* To znamená, že je to pravda.

MK: Jsem si jistá, že to není tak zlé.

JÁ: To je vaše chyba, donutit mě půjčit si jeho pilu a pak ji ztratit.

MK: Já ji neztratila, ztratilas ji ty.

JÁ: Ne, ztratila jste ji vy a on mě teď nesnáší.

Vadí mi na tom ta nespravedlnost. Snažila jsem se, seč mi síly stačily, aby se pilka neztratila, tady ale není nikomu nic svaté (v tomhle blázinci).

Myslím, že MK se urazila, protože Jonathan Miller řekl: „Hlavně ji nezapomeňte vrátit.“ Nesnáší totiž, když jí někdo něco přikazuje. Sice to neřekl, teď už je ale pozdě jí to říct.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

Will chodí do nóbl školy. Jeden z jeho kamarádů je vzdálený příbuzný Iana Fleminga, toho spisovatele (myslím, že je to ten samý, co má doma ten bazén).

Sam s Willem jsou šíleně nostalgičtí. Je úplně jedno, jak je skutečnost banální, pokud se odehrála déle než před měsícem, budou si o ní povídat plni nadšení a do detailů. Zejména Sam má skvělou paměť na detaily.

WILL: Pamatuješ si, jak ti ten pes ukradl klobásku?

SAM: *(se smíchem)* Jasně, ty si to pamatuješ?

WILL: Vždyť o tom mluvím.

SAM: Pamatuješ si, jak dala Stibbeová tu hlavičku v Astroparku?

WILL: *(se smíchem)* No jasně, to byl vlastňák.

SAM: Jo.

MK: Nevzpomínali jste na to samé včera?

WILL: Ne, v sobotu.

Mary-Kay má nového známého/přítele, jmenuje se H. Ani to jméno jí nejde přes pusku. Vadí jí jenom to jméno. Se jmény to má prostě divně a stejně jako se spoustou dalších věcí to funguje tak, že jakmile to zjistíte, pochopíte, proč to tak je, a pak jste v tom divní taky. Zkoušela jsem ji ze jmen, která jí je zatěžko vyslovit.

JÁ: H?

MK: Těžké.

JÁ: D?

MK: Těžké.

JÁ: Geoffrey?

MK: Těžké.

JÁ: Michael?

MK: Lehké.

JÁ: Stephen?

MK: Lehké.

JÁ: Jack?

MK: Těžké.

JÁ: Alan?

MK: To už stačilo, buď zticha.

Mám na to teorii. Spousta mužských jmen svým zvukem připomíná záchod, penis nebo honění. Všimla sis toho někdy?

Oba máme s Willem vši. Sam se nad námi povyšuje, protože nemá ani jedinou. MK si do vlasů dává přes noc stejný přípravek jako my, jen tak pro jistotu. Vypadáme příšerně. Máme strašně mastné vlasy. A smrdíme. AB se tvářil u večeře dost znechuceně a prohlásil, že se poblíž jeho talíře nesmíme škrábat ve vlasech nebo potřásat hlavou.

Brzy se uvidíme.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

měla jsem s Mary-Kay sraz v lékárně u Johna Bella na Wigmore Street. Když jsem přicházela k autu, uviděli jsme strážníka, jak jí vypisuje pokutu.

MK: *(volala zevnitř)* Zdravíčko, strážmistře, *(přichází rychlým krokem)*, už jsem tady.

STRÁŽNÍK: *(bloček zasouvá za stěrač)*

MK: *(bere bloček a vrací ho strážníkovi)* Zpozdila jsem se jen o minutku.

STRÁŽNÍK: *(couvá a vyhýbá se bločku)* Je mi líto, madam.

MK: Ale já už jsem tady.

STRÁŽNÍK: Je mi líto, bloček už je vypsaný.

MK: *(ukáže na odpadkový koš)*

STRÁŽNÍK: Je mi líto, madam.

MK: Zdá se mi, že nejste zrovna vstřícný.

STRÁŽNÍK: Je mi líto, madam.

MK: V takovém počasí. *(svítí sluníčko)*

STRÁŽNÍK: *(usměje se)*

MK: No, usmál jste se, to už je něco.

STRÁŽNÍK: *(se smíchem)* Ano, madam.

Odjíždíme:

MK: Byl pěkný... nemyslíš?

JÁ: Z toho hlediska jsem se na něj nedívala.

MK: Z jakého ses na něj dívala?

JÁ: Jako na autoritu.

MK: Ano, na pěknou autoritu.

Později jsme si povídaly o komuli Davidově, tom hrozném keři s fialovými květy, které roste z omítky na místech, která se pořádně neudrží, třeba v Highfields.

AB: Je to docela hezké, když roste na správném místě.

JÁ: Nesnáším ho. Roste v rozpadlých budovách.

MK: Jenom když není zbytí.

AB: Motýli ho mají rádi.

MK: (*ke mně*) Vidíš, motýlům se líbí.

JÁ: Ale vždyť roste z prasklin v omítce a v okapech.

MK: (*potěšeně*) Motýli a rozklad.

Doufám, že se Ti daří dobře.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

samořejmě že je to *ten* Alan Bennett. Poznala bys ho, kdybys ho viděla. Kdysi hrál v *Coronation Street*. Má malý nos a yorkshirský přízvuk.

Je moc milý. Říká takové věci jako „nebuď bláhová“. Začíná být docela slavný (vlastně slavnější než Jonathan Miller), ale nedělá z toho vědu. Zajímá se o historii, ale o přírodě toho moc neví (stejně jako MK), i když má rád outdoor i přírodu na procházky atd. (na rozdíl od MK).

Když přijde na večeri, pokaždé zazvoní jen jednou a úplně kratičce, skoro se tomu nedá říkat zazvonění, jen se dotkne zvonku a ten sotva cinkne. To je celý on. Nechce dělat rozruch.

Jednou večer, když jsem byla sama, jsem měla dojem, že se někdo plíží po domě (zloděj nebo ještě něco horšího). Hrozně jsem se vyděsila, až jsem nakonec zavolala AB a poprosila ho, ať přijde k nám. Přišel okamžitě, kabát měl přehozený rovnou přes pyžamo a v ruce držel deštník. Všechno pořádně prohlédl, ale nikoho nenašel. Bylo mi tak trapně, až jsem si skoro říkala, že by bývalo bylo lepší, kdyby u nás opravdu někdo byl. Řekla jsem: „Připadám si jako idiot.“ A on odpověděl: „Nebuď bláhová.“

S láskou, Nina

PS: V Brownově autoškole udělá řidičák každý. Fakt, věř mi, u pana Browna ještě nikoho nevyhodili. Na panu T je podezřelé to, že bere prášky a že levou a pravou stranu ukazuje RUKOU. Viděla jsem ho na vlastní oči. Potřebuješ někoho s normálním, moderním autem (a technikami), ne jezdit Hillmanem.

Drahá Viki,

přišel k nám na návštěvu chlapík z městského úřadu, aby nám předal úřední oznámení. Byl jen o něco málo starší než já, choval se ale nesmírně oficiálně a dospěle. Mluvil o „nezbytných nadcházejících úpravách na silnici“ a předal nám vytištěný dopis. Byl velmi formální, nechtěl si povídat ani žertovat (na rozdíl od strážníka, co jsem o něm tuhle psala).

MK: Takže budete dělat výkopy?

MLADÍK: Nějaké ano.

MK: Těžkou technikou?

MLADÍK: Očekával bych to.

MK: Bude to dělat hluk?

MLADÍK: Chodíte přes den do práce, madam?

JÁ: Proč? Chystáte se jí snad nabídnout místo?

MLADÍK: Nemám oprávnění domlouvat schůzky.

Později u večere:

JÁ: (*k AB*) Byl u vás taky ten mladík?

AB: Dnes ne.

JÁ: U nás jeden byl, aby nás upozornil na práce na ulici.

AB: (*s velkým zájmem, otočí se k MK, aby zjistil více*) Cože?

MK: Budou něco kopat a tak.

AB: Proč u mě nebyl ten mladík, aby mě varoval?

JÁ: Není to na vaší straně.

AB: Ale hluk se nese daleko.

MK: Ten mladík ale evidentně ne.

AB se k tématu vrátil po dezertu.

AB: Neumím si představit, co by tu museli dělat za práce na silnici.

JÁ: Nejsou to práce na *silnici*, jsou to práce *na ulici*.

(Podala jsem mu vytištěný papír.)

AB: Aha, píšou tady práce na ulici, máš pravdu.

Když na to nemá důkazy, nikdy mi nevěří, co říkám.

Vzpomněla jsem si na rozviklanou dlaždici, která stříká vodu a lidé o ni zakopávají (zejména Mary-Kay).

JÁ: Někdo měl tomu mladíkovi říct o té rozviklané dlaždici.

MK: *(rozhodí rukama)* Ano! Říkala jsem si to, když tu byl.

JÁ: Proč jste se o tom nezmínila?

MK: Myslela jsem, že už toho je dost.

JÁ: Klidně se o to postarám.

AB: Nemůžeš prostě jen tak vytrhnout nějakou dlaždici.

JÁ: Chtěla jsem říct, že se o tom zmíním.

Doufám, že je u Tebe všechno v pořádku. Hodně štěstí s kvízem. Možná by sis měla oprášit nějaké znalosti z fotbalu a popu. Na to se ptají pokaždé. A taky na Marka Twaina.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

řekla jsem MK o tom koši ve skříňce pod dřezem, co mají v domácnosti, kde bydlí Pippa.

JÁ: Otevřeš skříňku a víko koše se samo zdvihne a do něj se prostě hodí odpadky a dvířka se zase zavřou.

MK: *(bez valného zájmu)* Aha.

JÁ: Je to fakt prima.

MK: V čem je to lepší než náš koš?

JÁ: No, nemusí se sahat na víko koše rukou.

MK: Já tyhle skryté koše nemám ráda.

SAM: Já taky ne, mám rád, když je na věci vidět.

AB: To je dost brechtovské.

Budeme to tedy dělat jako doposud, i když náš koš má ulomené víko (muselo spadnout dovnitř) a je v něm velká díra. MK nijak nevadí, když jsou všechny naše slupky a vajgly vidět.

Co se týče tématu „au-pair“ Pippy, zdá se, že možná změnil práci. Pořád na to dělá narážky, ale nikdy to neřekne přímo. Je mi jasné, že čeká, že se jí na to zeptám. Tak to ani náhodou.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

přišel mě navštívit Ben. Otevřela mu Mary-Kay. Později mi řekla: „No vypadal trochu... víš co.“

Zeptala jsem se: „Trochu co?“

A ona odpověděla: „Víš co.“

Tak jsem řekla: „Asi jo.“

Mohla mít na mysli vlastně cokoli. V polovině případů musíš hádat, jak to myslí.

Sam nám konečně řekl, z čeho má obavy. Bojí se toho, že by ke královně do paláce mohl vniknout nějaký vetřelec. Řekli jsme mu, že už tam jeden vniknul, a on na to musel pořád myslet. Prohlásil, že se bojí, že se tam dostane někdo další, kdo bude kopírovat toho prvního. Když jsme se všichni začali smát, došlo mu, že jeho obavy nejsou dost vážné, tak si začal dělat starosti se Shergarem a s tím, jestli ho někdy najdou. Zprávy sleduje opravdu pečlivě.

Mary-Kay byla v USA. Neuhodneš, co přivezla jako suvenýr. Povolak na peřinu. Nemohla jsem tomu uvěřit. Jet takovou dálku a koupit si povlečení? Řekla jsem, že je velmi pěkné. Bylo v pohodě, proužkované jako košile, ale nic zvláštního, vzhledem k okolnostem.

Zeptala jsem se jí, zda si přivezla ještě něco jiného. Odpověděla, že si nakoupila zásoby léků proti bolesti hlavy.

Krom toho v Americe ochutnala nový druh sendviče, totiž americký – se slaninou, rajčaty a salátem. Jmenuje se BLT – Bacon, Lettuce, Tomato.

Pamatuješ si na tu ženskou, co se smála mému culíku? Včera večer tu byla zas. Tentokrát se smála večeři a řekla, že je to poprvé, co měla příležitost ocenit kvality kečupu Heinz. Pak se zeptala, kdo vařil.

HROZNÁ ŽENSKÁ: A kdo je zodpovědný za tu vynikající večeři? (dívá se na S & W)

JÁ: Já.

HŽ: Ach! Omlouvám se, myslela jsem, že vařil někdo z chlapců.

Dnes ráno jsem o tom říkala MK.

JÁ: HŽ neměla valné mínění o mých krutích burgerech.

MK: No, nebyla to ta nejlepší večere, cos kdy uvařila.

To mě otrávil. Zaprvé mleté krutí maso koupila MK (S & W měli snížit příjem cholesterolu poté, co se ukázalo, že Stephen ho má vysoký). V mletém krutím je ho užitečně málo. Stejně k nám ta hrozná ženská přišla jen proto, že chtěla MK vyprávět o chlapíkovi, co s ním má poměr – MK říká mužům „chlapíci“ nebo „chlapci“, nikdy mužští, chlapi (nebo muži, když už jsme u toho).

JÁ: Ty krutí burgery si zasloužila, kráva jedna nevěrná.

MK: Nikdo není tak hrozný.

Je vtipné, co mi píšeš o svých babičkách a jejich koupání. Měla by sis zkusit umýt Samovi vlasy. Nenávidí to a vadí mu to čím dál tím víc, pere se s tebou, jako by ses ho pokoušela utopit. Když mu vlasy oplachuješ, ječí, že chce Trevora Brookinga, a musíš dávat velký pozor, aby se mu do očí nedostalo mýdlo.

Mary-Kay si začala mýt vlasy ve dřezu v kuchyni (když pospíchá). Víím to, protože si šampon nechává v policičce nad dřezem hned vedle slunečnicového oleje. Doufám, že jednoho dne si splete lahve.

S láskou, Nina

PS: *Ne abys* jezdila tátovým autem. Hrozně táhne doleva. Jela jsem po M1 celou cestu z Leicesteru do Londýna a druhý den mi málem upadly ruce. Je to jako bys byla permanentně v ostré zatáčce a snažila se udržet směr. Zastavila jsem na pumpě (u Newport Pagnell) a místní mechanik mi radil, že v něm rozhodně nemám jezdit dál.

Drahá Viki,

včera u nás byli Betsy s Karlem Reiszem. Děkala jsem kuře a Betsy přinesla dort. U večeře Betsy pořád opakovala „nádhera, nádhera“ (a myslela tím to pečené kuře).

MK: Nezasloužíme si pauzu od štouchaných brambor?

BETSY: Ne, Mary-Kay. Je to úžasné, opravdu nádhera.

BETSY: Miluju mrkev připravenou na tenhle způsob. *(Uvařenou ve sladké vodě s trochou kukuřičného škrobu na závěr a posypanou čerstvou petrželí.)*

Will jedl mrkev syrovou, i když uznal, že vařená vypadá velice dobře.

Dort od Betsy byl výborný. Sam se málem udusil kusem staniolu, který na něm omylem zůstal, ale byl opravdu vynikající (americký a domácí).

Karel a Betsy jsou důkazem toho, že milí lidé vás nemusí ztrapňovat. Zrovna jsem na to myslela (jak jsou milí atd.) a měla jsem radost, že Betsy chutnala večeře, zejména po tom fiasku s krůtími burgery. Pak to ale Betsy omylem zkasila, tedy ona a MK.

Najednou Betsy prohlásila: „Víš, Mary-Kay, opravdu by sis měla najmout uklízečku, vypadalo by to tu úplně jinak.“

„Jo, já vím,“ řekla MK.

„Myslím, že by sem mohla zaskočit Carmelita, určitě by se jí hodilo pár korun navíc, zeptám se jí,“ řekla Betsy.

„Skvělé,“ odpověděla MK.

Problém je v tom, že uklízet mám já. Aspoň trochu. *Nedělám* to jen proto, že MK to nevdá, kdyby něco řekla, mohla jsem vyluxovat nebo něco (i když, abych byla upřímná, jsem nikde v domě nikdy nezahlédla vysavač). MK se o nepořádku nikdy nezmiňuje a nezdá se mi, že by jí vadil. Pere prádlo a poklízí atd. a kluci nakládají a vykládají myčku, já se starám jen o kočku.

Každopádně to vypadá, že je to hotová věc (že začne chodit uklízečka). Cítím se trochu otráveně a trochu provinile.

S láskou, Nina

Únor

Drahá Viki,

dobře, já *vím*, že Jonathan Miller není operní zpěvák. Už před časem jsem ti psala, že to bylo nedorozumění. Věděla jsem, že má něco společného s operou (všichni si vždycky povídali věci jako „slyšeli jste Jonathanova *Rigoletta*?“) a že má opravdu hluboký hlas. Jen jsem si dala dvě a dvě dohromady. No každopádně není to zpěvák. Je to doktor (doktor-spisovatel a divadelní režisér).

Mary-Kay se začala přátelit se ženou jménem Susannah. Je moc milá.

S & W ji mají moc rádi. Asi jim připadá skvělá v porovnání se mnou a s MK, protože má vybrané způsoby a není sarkastická, navíc je hezká.

Jenže... nosí dost děsivý make-up, dokonce si toho všimli i S & W... totiž silné černé linky *pod* očima. Takové ty tekuté, které umí (a měli by používat) jen profesionálové. Málem jsem to už nakousla před MK (chtěla jsem říct něco v tom smyslu, že je škoda, že si Susannah kazí hezký obličej těmi nánosy černé barvy kolem očí), ale pak jsem si to radši rozmyslela – jsou totiž fakt dobré kamarádky. Navíc by to mohlo vypadat, že jsem ve skutečnosti měla na mysli něco jiného.

A pak, do prdele práce, přišla MK včera dolů vystrojená na večeri a měla úplně ten samý make-up! Vypadá ještě hůř než Susannah. Susannah s tím nějak umí pracovat, zapadá to do jejího stylu. Na MK to ale vypadá úplně mimo. Škoda že jsem se o tom dřív nezmínila – teď už je pozdě.

Udělal mi radost, že jsem dostala valentinku, se slovy „Bejby, seš skvělá.“ Nevím, kdo mi ji poslal, ale byl to někdo z okolí. Takže vím, žes to nebyla ty.

Já jedno přání poslala, a to Tomu Millerovi (synovi JM). Je hrozně milý a hezký. Byl na ní pštros (je to černobílá fotka, on je totiž fotograf) – určitě ho ani nenapadne, že je ode mě.

Dnes poprvé přišla uklízečka Carmelita. Tři hodiny jenom uklízela. Dala si jediný šálek čaje a usrkávala z něj při práci. Nechtěla si povídat, na to byla příliš zaneprázdněná. MK měla obrovskou radost, když přišla domů a dobře si prohlédla, jak je všechno čisté,

utřené a jak to voní (voskem na podlahu). Pak mi řekla „nazdar“. Poznala, že jsem trochu otrávená.

MK: Není to pěkné?

JÁ: Je to v pohodě.

MK: Nevím, proč jsi tak nafrněná. *(měla při tom ty černé linky)*

JÁ: Cítím se provinile kvůli té uklízečce.

MK: To nemusíš. Jasně, bylo by pěkné, kdybys občas trošku uklidila, ale děláš přece všechny ty další důležité věci, ty hlupáku... a krom toho krmíš Lucase.

JÁ: Myslíte *Jacka*.

MK: Jasně, Jacka.

Takže je to v pohodě a já můžu být ráda, že to u nás aspoň jednou týdně bude vonět voskem na podlahu a telefonní sluchátko bude utřené hadříkem.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

dnes jsem si na lepším konci naší ulice všimla, že přistavili kontejner. Máme je s Willem rádi a Sama to zajímalo, tak jsme se na něj šli podívat. Byl docela velký. Přišlo mi vtipné dát Sama dovnitř, tak jsem ho tam vyzvedla. Všichni jsme se hrozně smáli a Samův smích se rozléhal vnitřkem kontejneru.

SAM: Něco tady je.

JÁ: Co tam je?

SAM: Nevím.

Jak to řekl, napadlo mě, že bych ho měla dostat ven, nebylo to ale snadné, protože když jsem se ho pokoušela vyzvednout, připadal mi snad desetkrát těžší, než když jsem ho dávala dovnitř. Kontejner byl hluboký, a navíc jsme se šíleně smáli, což tě oslabí (pamatuješ si na to, jak jsme se málem utopily poblíž St. Margaret?). Will mi chtěl pomoci a nabídl se, že vlezte také dovnitř a pomůže mi zevnitř, já ale chtěla, aby aspoň jeden z nich zůstal venku. Nakonec tam ale Will musel.

WILL: Mám vlézt dovnitř?

JÁ: Ne.

WILL: Mám dojít pro Jonathana Millera? *(byli jsme kousek od jeho domu)*

JÁ: Ne!

WILL: Tak pro Bennetta?

JÁ: Ne!

WILL: Tak pro Nunneyho?

JÁ: Ne, tohle zvládnem sami.

WILL: Tak mám teda vlézt dovnitř?

JÁ: Tak jo.

No nic, Will vlezl dovnitř, pak se oba dostali ven a já jim řekla, ať o tom neříkají Mary-Kay.

Později AB prohlásil, že nás viděl, jak se „motáme kolem kontejneru Ursuly Vaughan Williamsové“.

MK: Brali odtamtud něco?

AB: Něco tam házeli, aspoň co jsem viděl.

MK: Co tam házeli?

SAM & JÁ: Nic.

WILL: Odpadky z ulice.

Will je skvělý, vždycky má na všechno odpověď, což je neuvěřitelné, když si pomyslíš, že je mu teprve devět.

AB mluvil pořád dokolečka o té ženské, které patřil kontejner, co jsme se kolem něj motali.

AB: Je to vdova po Ralphu Williamsovi.

JÁ: Po kom?

AB: Po tom skladateli.

JÁ: Skladateli, který se jmenoval *Ralph*?

AB: Copak jsi nikdy neslyšela o *Vzlétajícím skřivanovi*? (*brouká melodii*)

SAM: To znám, to je z Bugs Bunnyho.

Hodně vařím a začíná mi to docela jít. Nejtěžší je poznat, kdy je jídlo hotové. Jak to poznáš ty? Přijde mi, že kuře se peče celou věčnost. Jasně že vím, že z něj musí „vytékat čistá šťáva“, když píchneš do stehna, to se mi ale nikdy nepodaří. Mívám tedy kuře trochu vysušené, ale aspoň nikoho nezabije. Pomáhá také, když ho při pečení poléváš olejem.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

Will má plné zuby jednoho učitele, který je moc přísný a chová se hrozně. Poradila jsem mu, že když na ně křičí, má si ho Will představit, jak sedí nahatý na záchodě.

MK: Proč by měl být nahatý, může přece jenom sedět na záchodě.

JÁ: No jasně, tak jsem to myslela.

MK: (*unaveně*)

JÁ: Nemyslela jsem to tak, že má být nahatý.

WILL: (*s blavou v dlaních*) Uaaaa!!!

MK: Podívej, co jsi způsobila.

JÁ: (*k Willovi*) Promiň, zapomeň na to, jenom si ho představ na záchodě, ale oblečeného.

SAM: Ale se staženýma kalhotama.

WILL: Už je pozdě, nedokážu ten obrázek pustit z hlavy.

MK: (*potřásá blavou*)

JÁ: Je to ten matematikář?

MK: Nech to být, prosím tě.

AB se vrátil a stavil se jen na dezert, protože byl s Coral na pozdní svačině. Coral je jeho známá, kterou má AB velice v oblibě, vypadá to, že neustále říká něco vtipného nebo chytrého a dokáže AB skvěle pobavit. Říká, že Coral je ostrá jako břitva. Pořád teď říká „Coral říkala tohle“ a „Coral si myslí támhleto“ a podobně.

Tahle Coral je herečka, v životě jsem ale neslyšela o herečce jménem Coral, takže mě napadlo, že to jen AB neumí vyslovit a že se ve skutečnosti jmenuje CAROL – napadlo mě, že by se mohlo jednat o herečku Carol Drinkwaterovou (televizní manželka Chri-

stophera Timothyho z filmu *Všechny velké a malé bytosti*), ačkoli jsem si nedokázala představit, že zrovna ona by mohla být „ostrá jako břitva“.

JÁ: Jmenuje se Coral nebo Carol?

AB: Coral, Coral.

JÁ: Podle té barvy?

AB: No... jako ten vodní živočich.

JÁ: To je pěkné.

WILL: Zní to trochu ostře.

JÁ: Jasně, jako korál.

SAM: Jasně, ten vodní orgasmus.

AB: Vodní or-ga-nis-mus.

Zajímalo by mne, jestli se AB podělí s vtipnou/chytrou Coral o to, že ji Sam označil za orgasmus.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

v pondělí teď mívám ohromné množství práce. Musím vyzvednout uklízečku (Carmelitu – bydlí u Karla a Betsy v Belsize Parku). Krom toho k nám v pondělí Jez nosí prádlo na praní (ráno má totiž jen přednášky), takže pokaždé čeká přede dveřmi s pytlím prádla, když se vracíme domů.

Jez si hrozně rozumí s Carmelitou. Směje se všemu, co řekne. Ptá se jí, jestli je náš dům tou nejspínavější domácností, kterou kdy